

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Vanguard Woman

زن پیشواز

سازمان انقلابی افغانستان

۰۸ مارچ ۲۰۱۲

اعلامیه

هشتم مارچ، روز زنان زحمتکش را گرامی می داریم!

صد و پنجاه و پنج سال پیش از امروز زنان کارگر فابریکه کتان شهر نیویارک علیه بربریت و حرص و آز سرمایه به پا خاستند و با اعتراضات و اعتصابات گسترده خود علیه شرایط سخت و غیر انسانی کار، کاخ سرمایه را به لرزه انداختند. این حرکت سرآغاز مبارزه زنان طبقه کارگر علیه سرمایه داری گردید.

در سال ۱۹۰۸ کارگران فابریکه نساجی کتان شهر نیویارک به یادبود از این اعتراضات، دست به اعتصاب زدند اما مالک غدار و جانی فابریکه برای جلوگیری از سرایت این اعتصاب به سایر بخش ها، کارگران را در محل کار شان محبوس ساخت که در نتیجه ۱۲۹ زن کارگر نیویارک در نتیجه آتش سوزی «تریانکل» در آتش سرمایه سوختند و خاکستر شدند.

کلارا زتکین زن انقلابی المان به منظور گرامی داشت از مبارزه خستگی ناپذیر زنان طبقه کارگر، برای اولین بار در دومین کنگره سال ۱۹۱۰ حزب سوسیال دموکرات المان، ۸ مارچ را به عنوان «روز مبارزه زنان» به کنگره پیشنهاد کرد که مورد تصویب کنگره قرار گرفت و بعد از آن همه ساله، این روز در سراسر دنیا تجلیل می گردد.

زنان و کودکان طبقات زحمتکش مخصوصاً طبقه کارگر در نظام سرمایه داری ارزان ترین نیروی کار به شمار رفته و به شکل وحشیانه مورد استثمار قرار می گیرند و در نظام فرسوده سرمایه جزئی از کالا پنداشته شده، در مارکیت های فحشاء به فروش می رسند. در بسا از کشورها عاید این «سکتور» در تولید ناخالص داخلی کشور محاسبه شده، که به شکل سرمایه داران استثمارگر به زنان بدترین توهین ها را روا می دارند. همین استفاده ابزاری از زن باعث گردیده تا یکی از پر درآمدترین «صنعت»ها (سکس) مورد توجه جدی ز الوهای سرمایه قرار گیرد.

استفاده ابزاری از زنان طبقات زحمتکش تنها مختص جوامع سرمایه داری و غربی نیست، بلکه این استفاده در جوامع نیمه فیودالی - مستعمره چون کشور ما به مراتب بدتر و وحشیانه تر صورت می گیرد. زنان طبقات زحمتکش در کشور ما با تجاوز امپریالیست ها زیر ستم چند لایه به سر می برند و در ده سال گذشته استعمار، بیشترین قربانی اش را از زنان گرفته است. هجوم وحشیانه اشغالگران امریکائی و متحدان آن زیر نام «رهائی» زنان از زیر یوغ امارت قرون وسطائی طالبی، حلقه ستم ملی، ستم طبقاتی و ستم جنسیتی را بیش از پیش بر گردن زنان کشور ما تنگ تر بست. اشغالگران با بازیچه قرار دادن زنان و شعار حقوق زن، به خرید و فروش زنان «سرشناس» از طریق انجوسازی، مدال دهی و نام دادن های «زن شجاع» پرداخته، تلاش می ورزند تا به وسیله این گدی گک های سیاسی، زنان زحمتکش را به سراب ببرند. این جناوران در عین حال با پیشرفته ترین طیاره های جنگنده، زنان و همسران و برادران و فرزندان زنان را قتل عام می کنند و زیر تیغ خونین اشغال قرار می دهند. اشغالگران ناتونی با این همه «دفاع از حقوق زنان» زنان را در خوست به وسیله سگ می درانند، در کنرها بر مراسم عروسی شان بم می ریزند، در کندهار فرزندان شان را می کشند، در شیندند و بالابلوک خانواده های شان را با بم تکه و پارچه می کنند و در کندز و پکتیا عصمت و عفت آنان را تهدید می کنند، و...

طبقات حاکمه، بورژواهای کمپرادور و فیودالان که امروز ستون اساسی قدرت استعماری را در کشور ما می سازند، از طریق والی ها و قومندانان شان بر زنان دهقانان و کارگران و به طور کلی زحمتکشان تجاوز می کنند که به طور اوسط هر هفته دو مورد تجاوز بر زنان در افغانستان ثبت می شود. جناوران وحشی جهادی و طالب گوش و گلو و بینی زنان را می برند و آن را علامت «مردانگی» شان جار می زنند. فاشیست های مذهبی ریشو از نوع «شورای علماء» با بی ریش هائی از نوع رهین وزیر اطلاعات و فرهنگ دولت پوشالی، به اساس قانون شرع زنان را اجازه بیرون شدن از خانه بدون محرم و «اختلاط» با مردان نمی دهند، در حالی که خود تا مغز استخوان زنباره های بدن نام هستند، گو این که شریعت شان با زیر ناف شان بسته است. دولت پوشالی با همیاری اشغالگران، روز تا روز زنان زحمتکش را در فقر و نیستی و ناداری غرق می کنند. خودکشی، خودسوزی، روسپی گری و گدائی از پیامدهای دردناک سیاست های اشغالگرانه فعلی می باشد.

در حالی که زنان کشور ما کاردهای خونین استعمار و طبقات حاکمه را بر گرده های شان احساس می کنند، ستم جنسیتی نیز از ستم هائی است که جاهلان بنیادگرا، فاشیست های مذهبی و تکنوکرات ها از آن دست بردار نیستند، و هر کدام به نام «عفت» و «ناموس» زنان را زجر و شکنجه می دهند، مورد خشونت قرار می دهند، آنان را به ماشین های چوچه کشی شان تبدیل کرده اند و «مردانگی» شان را بر تملک بی چون و چرا بر عاطفه و احساس و جسم آنان تثبیت می کنند.

در میان این همه ستم بر زنان، برگزاری هشتم مارچ به وسیله سفارت خانه های اشغالگران، دولت پوشالی، انجوها، سازمان ها و گروه های «حقوق بشر» به رقابت چشمگیر درو کردن دالر و یورو میدل شده است و سالانه صدها هزار یورو و دالر به نام زن و هشتم مارچ به جیب این و آن می ریزد و تلاش برای «فرا طبقاتی» ساختن این روز در هماهنگی کامل اشغالگران، دولت پوشالی، جامعه مدنی، انجوها و گروه های «چپ» و راست ادامه دارد.

هشتم مارچ، روز پر افتخار زنان طبقه کارگر و سایر طبقات زحمتکش می باشد که علیه استثمار به پاخاسته اند، این روز باید در میان غرش ماشین های کارخانه ها تجلیل شود، در میان فریاد هزاران زنی تجلیل شود که بر پیشانی شان چین خشم و قهر افتاده و با کینه و نفرت به سوی اشغالگران نگاه می کنند، و در میان شعله هائی تجلیل

شود که بدن زمخت زنان زحمتکش را در آتش خشونت می سوزاند؛ در میان گلو بریدن ها، تجاوزها، گوش بری ها و انگشت بری هائی تجلیل شود که جنایت سالاران فاشیست امریکائی - ناتوئی و پوشالی - جهادی - طالبی از آن دریغ نمی ورزند، نه در سالون های آراسته، لوکس، پر از دسته های گل با دالر و یوروی اشغالگران امریکائی و ناتوئی.

سازمان انقلابی افغانستان باور دارد که زنان زحمتکش کشور وقتی به رهائی واقعی دست می یابند که در سازمان ها و تشکلات انقلابی متشکل شده و منحصیث نیروی انقلابی در کنار مردان، درفش پر افتخار استقلال، آزادی و برابری را بر شانه ها کشیده و بر هر آن جریان و سازمان و گروه و حزبی که قامت بلند ایشان را به پای اشغالگران خم می کنند، تف بیندازند و جوهر انقلابی شان را در راه رهائی توده های ستمدیده افغانستان از زیر یوغ استعمار و استعمار صیقل زده و چون یلان بر قلۀ شامخ آزادگی شمشیر ساطع انتقام را بر حلق دژخیمان فرود آرند.

**مرگ بر امپریالیزم
در راه سوسیالیزم، به پیش!**

سازمان انقلابی افغانستان

۸ مارچ ۲۰۱۲